NINO DE DROMENMAKER

en de vergeten dromen

Deel 2

Vero Nd

Aan alle nieuwsgierige avonturiers,

Nino heeft de Dromenwerkplaats gevonden. Maar een werkplaats vol dromen bewaart altijd meer geheimen dan je eerst denkt. In dit tweede avontuur begint een kaart uit zichzelf te bewegen.

De vrienden die Nino onderweg ontmoet, hebben ieder een eigen magische kracht. Samen ontdekken ze dat een vergeten droom soms niet verdwenen is, maar ergens op hulp wacht.

INHOUD

Hoofdstuk 1 - De kaart die bewoog
Hoofdstuk 2 - Een egel met een geheim
Hoofdstuk 3 - Mila de mot
Hoofdstuk 4 - Bram de bever
Hoofdstuk 5 - Sisi de slaapmuis
Hoofdstuk 6 - De poort van mist
Hoofdstuk 7 - Het bos zonder kleur
Hoofdstuk 8 - De brug van Mila
Hoofdstuk 9 - De rivier die achteruit liep
Hoofdstuk 10 - Het fluisteren in de bomen
Hoofdstuk 11 - De schaduw met twee ogen
Hoofdstuk 12 - Het nest van de nachtuil
Hoofdstuk 13 - De deur van zacht gras
Hoofdstuk 14 - De storm van slaapzand
Hoofdstuk 15 - De naam van de dief
Hoofdstuk 16 - Het hart van de werkplaats
Hoofdstuk 17 - Een keuze in het donker
Hoofdstuk 18 - De droom die bleef

DE VRIENDEN VAN NINO

Nino draagt zijn blauwe jasje, gele sjaal en bruine schoudertas.

De buur-egel kent Nino al. Mila de mot verschijnt voor het eerst in hoofdstuk 3. Bram is een bever en verschijnt voor het eerst in hoofdstuk 4. Sisi is een slaapmuis en verschijnt voor het eerst in hoofdstuk 5.

Lees mee en let goed op: in de Dromenwerkplaats kan zelfs een stil voorwerp een geheim bewaren.

Hoofdstuk 1 - De kaart die bewoog

De volgende ochtend ging Nino terug naar de Dromenwerkplaats. Hij had de hele nacht aan het meisje met de lampionnen gedacht. Was haar droom goed afgelopen? Was ze wakker geworden met een glimlach? Of had ze gedacht dat ze een verdwaalde ster had gezien? Nino wist het niet. De machine had na de redding alleen groen licht gegeven. Daarna was het stil geworden. Hij vond de weg terug gelukkig nog. Eerst langs de oude kast, met de scheve deur. Dan door de smalle gang, waar hij bijna met zijn neus tegen een muur liep. Daarna de trap af. De treden kraakten bij iedere stap. "Misschien moet ik hier bordjes ophangen," mompelde hij. "Zoals: werkplaats deze kant op. Wc die kant op. En pas op voor de trap die kraakt." De deur van de werkplaats stond op een kier. Binnen was het donker. Alleen de machine gaf een klein, groen schijnsel. Haar ronde lampje leek op een oog dat nog niet helemaal wakker was. "Hallo?" riep Nino. Er kwam geen antwoord. Hij stapte naar binnen. De lucht rook naar stof, metaal en iets zoets. Misschien was dat het restje van de droom van gisteravond. Nino snoof nog eens. Het rook een beetje naar warme koekjes. "Als de machine koekjes maakt, ben ik bereid haar te vergeven dat ze zo geheimzinnig doet." De machine gaf geen koekjes. Wel klonk er een zacht getik. Tik. Tik.

Tik. Nino keek naar de machine. Het groene lampje knipperde rustig. Het getik kwam ergens anders vandaan. Op een brede tafel lag een opgerolde kaart. Nino wist zeker dat die er gisteren nog niet had gelegen. Hij liep eromheen, alsof de kaart zomaar kon opspringen. "Ben jij het?" vroeg hij. De kaart bleef stil. Nino trok voorzichtig aan een los puntje. De kaart rolde open en tikte tegen een houten doosje. Er stonden lijnen op, met kleine stippen en kronkelige paadjes. Helemaal rechts stond een getekende boom. Links daarvan was een berg. In het midden zag Nino een poortje. Maar het vreemdste was dat de lijnen bewogen. Een zwart paadje schoof langzaam over het papier. Het kronkelde naar de getekende poort en verdween daar onder een vlek grijze inkt. "Dat hoort vast niet," zei Nino. Het paadje schoof terug. Toen verscheen er een nieuwe stip, vlak bij het begin. Daarachter kwamen meer stippen. Ze gloeiden zwak, alsof er vuurvliegjes onder het papier zaten. Nino hield zijn neus dichterbij. De stippen werden feller. "Misschien willen ze dat ik iets doe." Hij legde één poot op de rand van de kaart. Meteen voelde hij een klein getril. Het papier bewoog onder zijn poot, alsof er een muis onder zat. De machine kuchte. Dat dacht Nino tenminste. Het geluid leek verdacht veel op een kuch. Op het scherm verscheen een zin: EERSTE DROOM GERED.

DE WEG IS GEWEKT. Nino las de woorden nog eens. "De weg is gewekt," zei hij langzaam. "Welke weg?" Het scherm werd zwart. De machine tikte drie keer. Toen verscheen er een klein groen pijltje dat naar de kaart wees. "Dat is geen antwoord," zei Nino. "Dat is wijzen." De kaart gaf antwoord door zichzelf om te draaien. Het papier schoof over de tafel en krulde aan de randen omhoog. Nino sprong achteruit, maar de kaart bleef gewoon liggen. Aan de achterkant stond een grote cirkel. Er liepen zeven lijnen naartoe. Een ervan gloeide groen. De andere zes waren dof. Nino legde voorzichtig een poot op de gloeiende lijn. Meteen trilde de tafel. Boven de cirkel verscheen een klein rood lampje. Ping. Het rode lampje op de machine sprong ook aan. Ping. Ping. Nino trok zijn poot terug. "Rustig," zei hij. "Ik heb alleen een kaart aangeraakt." Op het scherm verschenen nieuwe woorden. DE EERSTE REDDING HEEFT IETS GROTERS LOSGEMAAKT. Nino keek naar de kaart. De gloeiende lijn schoof verder, voorbij de cirkel, naar een rand die nog helemaal leeg was. Daar bleef hij staan. De stippen op het papier werden donker. Even dacht Nino dat ze uitgingen. Toen verscheen aan het einde van de groene lijn een nieuw teken. Een deur. Hij was klein getekend, maar had een grote zwarte klink. Nino tikte er zacht tegenaan.

De deur op de kaart gaf een korte flits. Aan de andere kant van de werkplaats viel iets om. Nino draaide zich snel om. Een lege doos lag op de grond. Hij liep ernaartoe en zette hem recht. Er zat niets in. Toch hoorde hij onder de vloer een zacht geruis, alsof ergens ver weg water stroomde. De machine kuchte opnieuw. "Als je nog iets wilt zeggen," zei Nino, "dan mag je dat best duidelijk doen." Op het scherm verscheen één woord: MORGEN. Nino knipperde. "Morgen wat?" Het scherm werd donker. De kaart rolde zichzelf langzaam op, maar stopte halverwege. De groene lijn bleef zichtbaar, als een draadje licht dat uit het papier stak. Nino keek naar de deur op de kaart. Hij wist niet waar die heen ging. Hij wist alleen dat de machine iets had wakker gemaakt en dat het niet vanzelf weer zou gaan slapen. Hij schoof de kaart voorzichtig terug op tafel. "Dan kom ik morgen terug," zei hij. De groene stip knipperde één keer. Alsof de kaart hem had gehoord.

Hoofdstuk 2 - Een egel met een geheim

Nino vond de buur-egel bij het lage tuinhek. De tuin rook naar nat gras. Nino stapte voorzichtig om een plas heen. Zijn blauwe jasje raakte een struik en een paar druppels vielen op zijn gele sjaal. Hij veegde ze weg met zijn poot en keek naar de buur-egel. De egel zat op een omgekeerde bloempot. Naast hem lag een klein hoopje bladeren. Hij prikte er met een takje in en fronste alsof de bladeren hem iets hadden misdaan. "Wat doe je?" vroeg Nino. "Bladeren tellen," zei de buur-egel. Nino keek naar het hoopje. "En hoeveel heb je er?" "Dat weet ik niet. Ik ben halverwege de tel kwijtgeraakt." "Dat is niet zo handig." "Het is ook niet zo belangrijk." De egel legde het takje neer. "Wat wilde je?" Nino keek even om zich heen. De tuin was stil. Een druppel viel van het hek en spatte op de grond. Hij vertelde over de kaart in de Dromenwerkplaats. Over de bewegende lijnen, de groene stip en het rode licht. Ook vertelde hij wat er op het scherm had gestaan. Terwijl Nino sprak, gleed een nat blaadje van het hek. Het plakte even aan zijn schoudertas en viel toen op de grond. Nino bukte om het op te rapen, maar de buur-egel wees hem aan dat hij verder kon vertellen. De buur-egel luisterde zonder hem te onderbreken. Af en toe bewoog een stekel op zijn rug.

Toen Nino klaar was, keek de egel naar de grond. "Er is een oud pad," zei hij. "Waarheen?" "Dat weet ik niet precies. Mijn grootmoeder vertelde erover. Zij zei dat het begon onder de wortels van de oude beuk. Je vindt het alleen als je niet te hard zoekt." Nino dacht daar even over na. "Dat klinkt als een heel lastig pad." "Dat is het ook." "Hoe zoek je niet te hard?" "Dat weet ik niet. Mijn grootmoeder zei dat ook niet." "Dan was ze niet erg behulpzaam." De egel snoof. "Ze was wel aardig." "Dat bedoelde ik niet." De buur-egel sprong van de bloempot. De pot wiebelde even, maar bleef staan. Hij schudde een blad van zijn rug en liep naar de oude beuk aan de rand van de tuin. Nino volgde. Zijn bruine schoudertas tikte zacht tegen zijn zij. Onderweg trapte Nino bijna op een takje. Hij tilde zijn voet op en legde het netjes naast het pad. "Je hoeft niet elk takje te redden," zei de egel. "Ik red het niet. Ik zet het alleen aan de kant." "Dat klinkt bijna hetzelfde." De wortels waren dik als zijn armen. Tussen twee wortels zat een donkere kier. "Daar?" vroeg Nino. "Misschien." Nino bukte en keek naar binnen. Het rook er naar aarde en natte bladeren. Hij stak zijn hoofd verder naar voren, maar zag alleen donker. Een dun worteltje kriebelde langs zijn neus. Hij niesde en schoot een stukje achteruit.